

ΕΤΟΣ 64ον

9 Ὀκτωβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 41 (3306)

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σέ ὅποια γωνιά τοῦ πλανήτη κι ἂν στραφεῖς, τά μάτια ἀντικρίζουν πόνο, θλίψη, πίκρα. Κι αὐτά μέ τή σειρά τους γεννοῦν σκληρότητα, κατάθλιψη, ἀπαισιοδοξία. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ξεχάσει τί σημαίνει χαρά, ἢ καλύτερα, ὅπως καί τόσα ἄλλα πράγματα, ἔχει ξεχάσει νά τή ζεῖ προσπαθώντας νά τή μελετήσει, ἀναλύσει, κατανοήσει. Βιώνει ὅμως καί αἰσθάνεται τό μεγάλο κενό τῆς ἀπουσίας της, σέ σημείο πού νά πιστεύει ὅτι αὐτό εἶναι ἡ μοναδική ἐμπειρία τῆς ζωῆς, ἡ μόνη ἀλήθεια, ἡ κυρίαρχη πραγματικότητα. Δέν μπορεῖ νά ζήσει ἔξω ἀπό αὐτό στό ὅποιο ἔχει συνηθίσει, γι' αὐτό καί δέν ἀναγνωρίζει τή χαρά ἀκόμη κι ὅταν τή συναντᾷ, μάλιστα δέ τήν προσπερνᾷ μὴν πιστεύοντας στή χειροπιαστή ὕπαρξή της.

Ἔχουμε μάθει νά ζοῦμε στόν πόνο σάν κάτι ἀπόλυτα φυσιολογικό. Κι ἔχουμε χορτάσει τόσο κλάμα, ὥστε ἡ πίκρα τοῦ ἄλλου, ἀκόμη καί μέ μεγάλη ἔνταση καί ἐκφραστικότητα ἀποτυπωμένη, νά μὴν εἶναι τίποτε ἄλλο γιά τούς περισσότερους παρά ἓνα ἀκόμη τηλεοπτικό πλάνο, ἴσως ἄξιο σχολιασμοῦ καί ἐπιβράβευσης γιά τήν καλλιτεχνικότητά του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα ἔχει πολλῆς ἀφορμές γιά νά πικραίνεται, ἄπειρες εὐκαιρίες γιά νά ἠλυπᾶται καί δυσαρίθμητους λόγους γιά νά θλίβεται. Ἀλλά ἐξίσου ἀλήθεια εἶναι ὅτι πολλῆς φορές ἐφευρίσκει λόγους γιά νά βυθιστεῖ στήν αὐτολύπηση, παραπονούμενος ἀκόμη καί χωρὶς αἰτία, κυριαρχούμενος ἀπό τήν αἴσθηση τοῦ μονίμως ἀδικημένου. Κοντά σ' αὐτά καί ἡ αἴσθηση τοῦ ἀνικανοποίητου, ἡ ὁποία –παρά τά ὅποια ἐπιτεύγματα τοῦ πολιτισμοῦ μας– χειραγωγεῖ τόν ἄνθρωπο σέ ὑποχείριο τῆς ἄρνησης, τῆς ἀπόρριψης, τῆς ἀδιαφορίας...

Ὁ Χριστός καταργεῖ τόν θάνατο

Σέ μιά ἄσημη πόλη τῆς Ἰουδαίας, τή Ναϊν, ἐξελίσεται μιά σκνήν ἀρκετά συνθισμένη τά χρόνια ἐκεῖνα. Κάποιος νέος εἶχε πεθάνει καί, ὅπως συνήθως συμβαίνει στίς κηδεῖες τῶν νέων, πλήθος κόσμου, ἀκολουθοῦσε τήν ἐξόδιο πομπή.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ζ' 11-16)

Ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοί, καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μη κλαίε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βασιάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι Προφήτης μέγας ἐγγήγερατὶ ἐν ἡμῖν· καὶ, ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Τό τραγικό στήν περίπτωση ἐκείνη ἔγκειται στό ὅτι ὁ νεαρός ἦταν ὁ μονάκριβος γιός μιᾶς χήρας, ἡ ὁποία μέ τόν θάνατό του ἔμεινε ὀλομόναχη στή ζωή, ἴσως καί ἀπροσάτευτη. Γι' αὐτό καί ἡ γυναίκα ἐκείνη εἶχε πραγματικούς λόγους νά κλαίει πολὺ, τόσο γιά τό μονάκριβο παιδί της, ὅσο καί γιά τόν ἑαυτό της. Ἴσως νά ἦταν καί ἡ μοναδική πού ἐκλαιγε πραγματικά, μιᾶς πού –ὅπως συμβαίνει σέ τέτοιες περιπτώσεις– ἡ κοινωνική συμβατικότητα, ὁ καθωσπρεπισμός, ἀκόμη καί ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλουν στους ἀνθρώπους συμπεριφορές ὄχι πάντα εἰλικρινεῖς, ἀλλῆ ἀξωτερικές, ἴσως καί ἐπιφανειακές, πού κυριαρχοῦνται μέν ἀπό ἓνα συναισθηματισμό, ἀλλῆ πάντως μέ ὄρους καί ὄρια. Οἱ περισσότεροι, ἴσως ἀμυνόμενοι ψυχολογικά, ἐπικαλοῦνται ὅτι «ἡ ζωή συνεχίζεται» καί σπεύδουν νά ξεχάσουν τό ὅποιο θλιβερό συμβαίνει στόν ἄλλον, ἐγκλωβισμένοι στήν ἐγωκεντρική θεώρηση τοῦ κόσμου, προσπαθώντας νά «ξορκίσουν» τό «κακό» μὴν τυχόν καί πάθουν τό ἴδιο. Λίγοι μποροῦν νά συμπαρασταθοῦν πραγματικά, κάνοντας τόν πόνο τοῦ ἄλλου δικό τους, συμπάσχοντας οὐσιαστικά.

Καί ἐκεῖ πού ἡ ἐξόδιος πομπή εἶχε πάρει τόν δρόμο της πρὸς τό κοιμητήριο, ἓνας ἄγνωστος τοὺς σταματᾷ ἀπευθυνόμενος στή μητέρα μ' ἓναν τόνο προστακτικό. «Μὴν κλαῖς». Ποιὸς τόν εἶχε καλέσει; Κανείς. Ὁ μόνος φιλόανθρωπος Κύριος εἶχε προσέλθει μόνος του, ἐκεῖ πού ψηλαφοῦσε τόν πόνο τοῦ πλάσματος του γιά νά καταργήσει τόν πόνο. Ἀξιοπρόσεκτο τό ὅτι ἀπευθύνεται στή χήρα μάνα τοῦ νεκροῦ. Ὅλοι γύρω της κλαίγανε. Κι ὁμως, ὁ Χριστὸς μόνο σ' αὐτὴ ῥεῖ νά μὴν κλαίει, μάλιστα γιατί μόνον αὐτὴ ἐκλαιγε πραγματικά, καθὼς μόνη βίωνε τόν πόνο στά κατάβαθα τῆς ψυχῆς της. Καί δέν τὴν προστάζει νά σταματήσει τό κλάμα γιά νά τῆς ἀπευθύνει λόγους παρηγορητικούς, ἀλλῆ γιά νά τῆς κάνει τό ἀνέλπιστο θαῦμα, νά τῆς ἀναστήσει τό παιδί της καί νά μεταστρέψει τόν πόνο σέ ξέφρενη χαρὰ καί ἀνακούφιση.

Τό Εὐαγγέλιο δέν μᾶς διηγείται τὴ συνέχεια. Πέραν τοῦ ὅτι σημειώνει πῶς «ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ» καί πέραν τῶν ἐντυπώσεων πού περιγράφει

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε εἰς μίαν πόλιν πού ὠνομάζετο Ναῖν καὶ μαζί του ἐπήγαιναν καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ πολὺς κόσμος. Μόλις ἐπλησίασε εἰς τὴν πύλιν τῆς πόλεως, μετεφέρετο ἔξω ἓνας νεκρὸς πού ἦτο τὸ μόνο παιδί τῆς μητέρας του ἢ ὁποία ἦτο χήρα. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἦσαν μαζί της. Μόλις ὁ Κύριος τὴν εἶδε, τὴν σπλαγχνίσθηκε καὶ τῆς εἶπε: «Μὴν κλαῖς». Ἐπροχώρησε καὶ ἔπιασε τὸ φέρετρον, ἐκείνοι δὲ πού τὸ ἐβάσταζαν ἐστάθηκαν. Αὐτὸς εἶπε: «Νεανίσκε, σοῦ λέγω, σὴκω». Καὶ ἀνεκάθησε ὁ νεκρὸς καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν παρέδωκε εἰς τὴν μητέρα του. Ὅλους δὲ τοὺς κατέλαβε φόβος καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγαν: «Προφήτης μέγας ἐφανίσθηκε μεταξύ μας» καὶ «Ὁ Θεὸς ἐπισκέφθηκε τὸν λαὸν του».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ὄτι δημιουργήθηκαν σέ ὄλη τὴν Ἰουδαία καὶ τὰ περὶχωρά της, δέν καταγράφει συμπεριφορὲς εὐγνωμοσύνης τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ της πρὸς τὸν Χριστό. Περιγράφει τὸ θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ γιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναῖν, ὡς κατάργηση τοῦ πόνου τῆς χαροκαμένης χήρας.

Ἡ ἀναίρεση τοῦ πόνου

Ἄν ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου ἔγινε γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ ὁ Χριστὸς μας ὡς νικητὴς τοῦ θανάτου, ἂν ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἔγινε γιὰ νὰ τὸν προσδιορίσει ὡς νικητὴ τῆς φθορᾶς, ἡ ἀνάσταση τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναῖν γίνεται γιὰ νὰ καταδειχθεῖ ὡς ὁ ἀναιρέτης τοῦ πόνου, ἡ αἰτία τῆς κατάργησής του, τὸ ἠλυτρωτικὸ φάρμακο γιὰ τὴν κατανίκησή του. Ὁ Χριστὸς μας προσέρχεται στὴ Ναῖν καὶ ἐπιτελεῖ τὸ θαῦμα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσει ἓνα μήνυμα στὴν οἰκουμένη, στὸν κάθε ἄνθρωπο, ὅτι ὁ πόνος εἶναι κατάσταση ἀναστρέψιμη. Μπορεῖ νὰ φαίνεται ὡς θηρίο ἔτοιμο νὰ καταπιεῖ τὸν κάθε ἄνθρωπο, στὴν πραγματικότητα ὅμως ἔχει ἤδη καταβληθεῖ καὶ κατανικηθεῖ ἀπὸ τὸν ἠλυτρωτὴ τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τὸ μόνιμο λῆθος τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι ὅτι ἀρνεῖται νὰ καταφύγει στὸν Χριστό ὡς τὸν ἀναιρέτη τοῦ πόνου καὶ δοτῆρα τῆς χαρᾶς. Κι ὅμως, ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀπευθυνόμενος στοὺς μαθητὲς του μίλησε μὲ τὸν πλιέον ἀξιόπιστο τρόπο γιὰ τὴν χαρὰ πού ὁ ἴδιος προσφέρει καὶ τὴν ὁποία κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ τοὺς τὴν πάρει (Ἰω. 16,22). Μετὰ τὴν Ἀνάστασή του τοὺς προσφώνησε μὲ τὴν εὐχὴ νὰ ἔχουν χαρὰ, «χαίrete» (Ματθ. 28,9). Καὶ ὡς κληρονομιά τοῦ κάθε δικοῦ του ἀνθρώπου προσδιορίζει τὴν ἀληκτὴ μακαριότητα τῆς Βασιλείας του, «ἐνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων» τὸ ἄρρητο κἀλήλιος τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, προσδιοριζομένου ὡς «τοῦ ὄντως ἐφετοῦ καὶ τῆς ἀνεκφράστου εὐφροσύνης τῶν ἀγαπῶντων» Αὐτόν.

9 Ὀκτωβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ.

Ἰακώβου ἀποστόλου, υἱοῦ τοῦ Ἀλφαίου (α' αἰ.) Ἀβραάμ τοῦ δικαίου καί τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λῶτ (2100 π.Χ.). Ποπλίας μάρτ. (α' αἰ.), Ἀνδρονίκου ὀσίου καί τῆς συμβίας αὐτοῦ. Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Ε' – Ἀπόστολος: Β' Κορ. στίχ. 1-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ζ' 11-16.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Ὀκτωβρίου, Δ' Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν' 5-15.

Ὁ πόνος δέν πνίγεται καί ἡ χαρά δέν βρίσκεται σέ μεθόδους τῆς ἀνθρώπινης ἐπινοτικότητας, φαντασίας ἢ καί θρησκοληψίας ἀκόμα. Ὁ πόνος καταργεῖται καί ἡ χαρά ἀναδεικνύεται στήν οὐσιαστική μας σχέση μέ τόν Θεάνθρωπο Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀναιρέτης τοῦ πόνου καί ἡ αἰτία καί πηγὴ τῆς χαρᾶς. Γι' αὐτό καί στήν ὅποια πληγή, τὴν ὅποια θλίψη, τὴν ὅποια τρικυμία τῆς ζωῆς, τό βλέμμα σταθερά προσηλωμένο σ' Αὐτόν, ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη μας στήν πρόνοιά του ἀταλάντευτη, ἡ καταφυγή μας στήν ἀγάπη του μονόδρομος, ὄχι ἀπλῶς γιά ν' ἀντέξουμε τὴν ὅποια δυστυχία καί τόν πόνο, ἀλλ' «ἵνα ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαράν γενήσεται» (Ἰω. 16,20).

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ

■ Προϋποθέσεις:

Γίνονται δεκτοί σπουδαστές καί τῶν δύο φύλων, ἡλικίας 18 - 40 ἐτῶν, ἀφοῦ προσκομίσουν: α. Ἀποδεικτικό σπουδῶν (τουλάχιστον Ἀπολυτήριο Λυκείου), καί β. μία πρόσφατη φωτογραφία.

■ Ἐγγραφές:

Οἱ ἐγγραφές θά γίνονται κάθε Σάββατο μέχρι καί τήν 15^η Ὀκτωβρίου τίς ὥρες λειτουργίας τοῦ Φροντιστηρίου.

■ Πληροφορίες:

Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται: α. στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (καθημερινά 8 π.μ.-2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς) β. στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: katixisi@apostoliki-diakonia.gr καί γ. νά λαμβάνουν πληροφορίες στήν ἴστοσελίδα τοῦ Ὄργανισμοῦ, www.apostoliki-diakonia.gr στήν ἐνότητα ποιοῖ εἴμαστε – Τομέας Κατηχήσεως καί Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας, στήν ὁποία περιγράφονται ἀναλυτικά ὅλες οἱ ἐκπαιδευτικές-κατηχητικές δραστηριότητες τοῦ Γραφείου Κατηχήσεως.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖς 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr